

(Fortsættelse 01)

MIN FØDSEL

Mine nygifte forældre havde tidligere boet i en lejet lejlighed i den ene ende af et langt hus, som ikke er konkret lokaliseret, men som formentlig har været beliggende i egnen omkring Kuditse lidt nord for Spidsby. Hvornår mine forældre er flyttet ind i det nybyggede hus i Tillitse, foreligger heller ikke præcist oplyst, og jeg ved derfor ikke, om dette er sket sidst på året 1927, husets byggeår, eller om indflytningen muligvis først har fundet sted i løbet af foråret 1928. Sidstnævnte år, i december 1928, kunne min mor konstatere, at hun var blevet gravid, og sammen med sin læge havde hun regnet ud, at barnets fødsel ville kunne forventes at ske omkring midten af august 1929. Imidlertid skete der det, at hun allerede den 11. juni s. å. fik kraftige veer og derfor måtte hasteindlægges på Nakskov Sygehus, hvor barnet kom til verden dagen efter, den 12. juni.

Det nyfødte drengsbarn var et lille skravl, født to måneder for tidligt, som det jo var, og da man frygtede for, at det ikke ville kunne overleve, blev det bestemt, at barnet skulle døbes allerede samme dag. Tiden var knapinden hospitalspræsten kom til stede, og far og mor havde åbenbart ikke på forhånd gjort sig nogen tanker om, hvad barnet, dreng eller pige, skulle hedde. I sidste øjeblik kom mor i tanke om, at opkalde sit nyfødte drengsbarn efter den flinke og rare slagter i Spidsby, nogle få kilometer udenfor Tillitse. Hans navn var Harry Jensen, og ham og hans kone og børn kendte min mor fra den tid, da hun og far en kort overgang i 1927 boede til leje i et hus ikke langt fra Spidsby. Så da præsten kom og skulle døbe barnet, som den sengeliggende moder selv bar, og han spurgte, hvad barnet skulle hedde, svarede mor: "Harry Rasmussen".

Herover ses Nakskov Sygehus, hvor jeg blev født den 12. juni 1929, fungerede som hospital for det meste af Vestlolland. Mange af de praktiserende læger var bosat og havde praksis i Nakskov, og måtte derfor jævnligt køre på sygebesøg rundt omkring i oplandet. Min familie kendte to læger fra Nakskov, vores 'huslæge' Falbe Hansen og hans afløser Hoffman. Herunder ses Nakskov Sygehus i august 2006. – Foto: © 2006 Harry Rasmussen.

De eneste tilstedeværende ved denne lejlighed, var, udover moderen, barnet og præsten, også far og farmor. Og da den uformelle og kortvarige højtidelighed var overstået, gav min farmor sig til at betragte sit barnebarn, og uden hensyn til den nybagte og trods alt stolte, men samtidig bekymrede moders følelser, sagde hun lige ud: "Hvor er den unge dog grim! Han er jo kuns et skravl. Det havde været bedre, om han var død!" Mor har mange år senere fortalt mig, at disse ubarmhjertige ord havde chokeret hende så dybt, at hun aldrig nogensinde kunne tilgive farmor for at have udtalt dem.

Den lille landstation lidt sydvest for Tillitse, var meget beskedent, men blev i mange år benyttet på strækningen Maribo - Vestenskov. Det var på denne station, at min familie stod på, når de skulle besøge mors familie i Bursø, og her de stod af, når de vendte hjem igen. Som barn har jeg adskillige gange kørt med toget på denne strækning. Skinnerne løb på den anden side af huset, men er for længst blevet fjernet. Efter at banen var blevet nedlagt blev bygningen renoveret og benyttet som beboelse. DSB's gamle logo ses stadig i gavlen ovenover vinduet. – Foto: © 2006 Harry Rasmussen.

Familien i Bursø blev naturligvis også underrettet om min fødsel, idet mor skrev til dem og fortalte, at de nu havde fået deres andet barnebarn, en dreng, som var blevet døbt "Harry". Få dage senere kom der svarbrev fra mormor, som meddelte at hun gerne ville komme på nogle dages besøg hos mine forældre, og at hun rejste hjemmefra på en bestemt dato og et bestemt klokkeslæt, så at hun ville ankomme til Tillitse Station et par timer senere. Stationen lå dengang endnu omtrent midtvejs mellem Tillitse og Majbølle, og man cyklede i reglen til og fra stedet, og i nogle tilfælde sendte folk også deres cykler med toget, så at de havde det sædvanlige og nemme transportmiddel, både når de kom frem til bestemmelsesstedet og når de skulle hjem igen.

På dette foto fra august 2006 ses Tillitse Stations gamle og næsten uforandrede bygning til jernbanegods, her set fra den side, hvor sporene var beliggende. Den støbte perronkant kan anes bag græsset til venstre i billedet. – Foto: © 2006 Harry Rasmussen.

Så vidt jeg har fået fortalt, cyklede mormor fra sit hjem uden for Bursø og op til Bursø Station, når hun skulle med toget, sådan som tilfældet i reglen var, når hun besøgte sin datter, svigersøn og nyfødte barnebarn i Tillitse. Men hun sendte så vidt vides ikke sin cykel med toget, så da hun nåede til Tillitse Station, stod hun af og gik den godt 1 km lange vejstrækning mellem stationen og vores hjem i udkanten af Tillitse.

Imidlertid var der sket det, at da hospitalslægen og oversygeplejersken efter nogle dages forløb kunne konstatere, at "skravlet" havde overlevet den værste krise, fik den 21-årige mor lov til at forlade Sygehuset med sit barn og tage hjem til Tillitse. Her skulle hun og barnet tilses af huslægen og barnet af den sundhedsplejerske, der jævnligt kom på besøg.

Far skulle selvfølgelig passe sit arbejde som landarbejder, mens mor gik derhjemme og passede og plejede sin førstefødte, som ikke fyldte meget i sin vugge. Man sagde om mig som spæd, at jeg kunne ligge i en skotøjsæske. Snart kom mormor som nævnt rejsende med toget fra Bursø, og hun blev nogle dage hos mine forældre, for at hjælpe sin endnu noget afkræftede datter med de daglige gøremål. Morfar havde ikke tid til at komme på besøg på dette tidspunkt, for dels skulle han passe sit arbejde, og dels måtte han sørge for alting derhjemme, bortset fra at lave mad, hvilket blev gjort af døtrene Gudrun og Ditte, som også tog sig af deres syge søster Emmy, som på det tidspunkt boede hos sine forældre med sin da godt etårige søn, min fætter Dennis.

Farmor kom også på kortere besøg omtrent daglig. Hun boede kun nogle få kilometer fra Tillitse, og kunne derfor cykle frem og tilbage fra Majbølle, en cykeltur, der vel tog cirka et kvarter hver vej. I reglen medbragte hun forskellige madvarer, som kunne supplere husholdningen i det lille hjem, hvor pengene var små, fordi landarbejdere

dengang ikke tjente en ordentlig løn. Men det var jo sommer, og min altid flittige far havde naturligvis dyrket sin pænt store have, hvor der groede alle slags grøntsager og der desuden var forskellige frugttræer og bærbuske. Om efteråret blev der gerne henkogt og syltet, og lavet marmelader og geléer på så mange syltetøjsglas, at disse i reglen rakte gennem vinteren og til et godt stykke hen på det kommende forår.

(Fortsættelse i afsnit 02)